

Trái Tim Người Từng Mảnh Pha Lê

Đà Lạt mình không có mùa Hè
ngày không mưa thì nắng vàng hoe
chuông Nhà Thờ nở như hoa nở
em ra sân nhật tuổi Xuân Thì...

Đà Lạt mình không có mùa Thu
chỉ mưa thôi nhiều ngày sương mù
em mang kính để nhìn cho rõ
hỏi bà soeur sao "Chị Đi Tu?".

Đà Lạt mình không có mùa Đông
em lên Chùa vào chào Sư Ông
để nhìn Ông nghiêm trang cúng Phật
và nghe chuông chuông ngân boong boong...

Đà Lạt mình như chỉ mùa Xuân
mỗi đôi môi là nụ hoa hồng
em gỡ kính để nhìn cho rõ
con bướm vàng bay ở ngoài sân...

Em được sinh ở trên Đà Lạt
phố trong rừng và rừng trong tim
em đau đớn nhìn cây thông gục
đường lười cửa quận cửa lòng em...

Người ta phá rừng thông từng bữa
phá từ ga xe lửa phá đi
phá hết nhà người xây trên núi
dựng nhiều nhà dưới lưng uy nghi...

Bầy nai lạc gần như bị bắn
gió thổi buồn đồng cỏ mây bay...
em khép chặt hai bầu áo ấm
không có anh em không nhờ ai...

Em đã khóc biết mà em khóc
dốc Bà Trưng hình như bớt cao
núi phả ngang cho xe vi vút
thành phố chạy hoài nó chạy đi đâu?

*Đà Lạt mình bốn mùa là một
là một em duy nhất anh yêu
từng giọt nắng anh nhìn trong suốt
thấy tim người từng mảnh pha lê!*

Trần Vấn Lệ